

Зиндаёғҳо

Ё худ чанд сухан аз хусуси олиме, ки дар рушди тафаккури ду халқ саҳми муносиб дорад.

култа бо рағбати бузург муносибат мекард. Дар он за-

Бо вучуди он ки аслан олими физик буд, ба улуи фалсафа, шарқшиносӣ, вожаши-

олимпоскушода додан, аз ху-
сусти корҳои ба сомон расон-
дан ӯ, мероси гавнонаматдаш
ҳикоя кардан дувор аст. Ба
робари ин бояд рисолаи «Ин-
кишофи физикаи замони
ҳозира»-и ӯро, ки дар он на-
зари фалсафии донишманд
ифода ёфтаанд, зикр намоем.
Дар ин китоб дидагунҳои, ки
дар ҷамъият ва табиатишоеи
воқеъ гардидаанд, муаммоҳои
мураккаби физикаи ҳозиразо-
мон ифода шудаанд. Дар ри-
сола беоғитҳои будани мате-
рија, муаммоҳои атом, ядро ва
зарраҳои хурдтаринро қушода
додани илми физика баён
ёфтаанд, ба олами ҳастии

«Олимони машхур — Д.К. Саидов, бародарон Мусо ва Иброҳим Мўъминовҳо, Султон Умаров, шоирон Ҳамид Олимчон, Уйғун, Шўқурулло, шоира Ойдин, бостоншинос Яхё Ғуломов

лов ба вазифаи Президенти
корича, Ғ.В.Ваххобов, И.К.-
и, М.У.Уразбев, С.У.Ума-
убев, Х.М.Абдуллоев.

ва дигарон дар Академияи ом-
ӯзгорӣ бо ман ҳамасабқ буд-
данд. Аз мо оид ба тамоми
соҳаҳои иқтисодӣ ва маданиятӣ
мутахассис тайёр мекарданд.

Меҳри дӯстони ҳамсабақӣ
мо дар Академияи омӯзгорӣ, ба
хусус, нисбати Султон Умаров
дигар ҳел буд. Вай ба ҳаёт му-
ҳаббатӣ бузург дошт, қушода-
ҳеҳра ва ғармрӯ буд. Мо дили
сафед ва беғаразӣро ўро қул-
лан бекиёс меҳисобидем.

Вай ба сифати донишҷӯи
соли дувуми факултаи физи-
қоҳ математика ба мо доства-
лабони соли якуми ҳамин фа-

— Гӯям? — духтарро ҳаяҷон пахш мекунад.

— Бигӯ. Медонам, ки ту кайҳо боз ба ман чизе гуфтани. Лекин ту чӣ гуфтани, бароям аён. Модар маънидор лабханд мезанад.

— Рост? — духтар низ, бо вучуди хунобии дилу чигар,

табассум мекунад.
– Метарсӣ, ки гӯям, мо-
дарам, ки аз хама беҳабар
аст, сахт хафа мешавад? Не,
духтар, ман аз хама гапу ко-
роҳ воқиф. – зиёда ташвиш
накаш. Чанд рӯз дар ҳолати
изтиробӣ сахт буданатро
низ сабаб чист, фаҳмидам.
Дар шахр, дар хиёбони
Амир Темур, ногаҳон ба...
дуи онҳо дучор омадиву
ҳаммааш сар шуд. Хато аз

мо гузашт, бачаякам: аз ман,
аз додот, аз Маъсума. Дар
вақташ агар...

— Чи мегӯй? Чи хел хато?
Намефаҳмам...

— Ба нафаҳмиданат мо са-
бабгор, мо гунаҳгор. Агар
дар вақташ ба ту мефаҳмон-
дем, мегуфтем, шояд... Оҳ,

худо моро бахшад! Маъсума дар миён ҳайф шуд. Боармон рафт.

— Оча, гуноҳи ту чӣ буд? Чӣ гапе, чи розе буд миёни шумо, ки ба ман нагуфтед?

Модар, чашм бардошта, як ба Шаҳноз, ки нигоҳаш кони суол аст, менигарад, вале боз ба базабон овар-

Дилтанг мешавад Шахноз, сабраш сар омада, шиддат мекунад:

— Ту, оҳа, худ як муаммой. Саросар муаммоӣ, ки кас на-мефаҳмад. Маъсума мегӯӣ. Аз муносибати ба падарам пай бурда бошӣ ҳам, ҳамон дилу ҷонат фидои ӯ. Таваб, занеро, ки ба покиш кас шубҳа мекунад, боз ин қадар...

Бас! — якбора мешӯрад Мархабо. — Ба ӯ забон нара-сон. Пок буд Маъсума, тоза буд, аз ҳеҷ гул ҳам тозаатар.

— О, ҳеҷ қабул не? Ин қадар меҳру тавачҷӯҳат ба он зан бузург? Вай зан, ҷояш ҷаннат шавад, ё туро саҳт соду қадар буд ё ӯ то наздаш саҳт гунаҳор, саҳт забонкӯ-

тох! Ё ягон некий бузурге
карда буду...
(Давом дорад).

Алҳол дар растаҳо даҳ на-
муди себ, анчири зарди са-
росари ҷаҳон машхур, ангу-
рҳои шаҳду шакар ва ғайра
фурухта мешаванду харидо-
ронро моту маҳбӯт кардаанд.
Баробари ин харбузаву

ВОЗИ» 80-СОЛА

Гори Н

эшонро дар худ таҷассум созад. Вай дар ин бобат то андозае комёб ниш гардид. Яке аз аввалин паёмнигорони рӯзнамаи шодравно Облоберди Амондов дар яке аз мақолаҳои таъкиди мекунад, ки ифтихори шифорикони академик Иброҳим Муъминоб бо таҳаллули «Чил-вун» оиди пириони Бухорои Шариф мақолаҳои аввалини илмӣю фалсафии худро дар ҳаҷмин рӯзнамаи чоп кунандааст. Шеърҳои аввалини шоири исломӣ, Суғури Чӯра, ҳаҷми Абаланди, деҳқони тегузари Назар Ҷаъиди «ки бағри лар...

назар Эргашев, ки баъри дастгирии ҷанговарон ба фронт аз ҳисоби пасандози худ 50 ҳазор сӯм пул фиристодааст ва байраҳоро аз шумораи даврҳои ҷанг пайдо намудан мумкин аст.

Аён аст, ки то истиқлолҳои ҷумҳуриятҳо шиори ҳукмронии куллии рӯзнамоҳо «Пролетарҳои ҳамаи мамлакатҳо якшавед» буд. Азбаски ин шiori мутахидашавии синфи бена-

**Матн ва сурати Тоҳир
НОРҚУЛОВ (ЎЗА).**

(Масъули саҳифаи тоҷикӣ), ки ҳама соҳиби таърибаҳо маҳорати баланддараҷа, имрӯз қариб ба ҳама ҳазор нафар муҳлисони рӯзнома ҳама ҳафта шумораи нави «Шофқорон овози»-ро бо шавқ ба даст мегиранд. Аз оғози соли 2002 ба усули компютерӣ рӯи чопро дидани рӯзнома як қатор қулайхоро пеш овард.

Меъгуянд, ки миллат мӯҳтоҷи се тоифа: таърихшигори, сиёсатмадорон ва соҳибқаламони ҳақиқӣ (ҳақиқатнигор) аст. Сарвари давлатамон дар яке аз баромадҳоиаш «Ба шумо бӯҳдо қушуду равшан гӯям, агар имрӯз дар

матбуот танқид ҳолисона
ифода ёбаду ягон амалдор
фардо ба журналист таъзик
оварад, ин қабил амалдор дур
рафта наметавонад. Инро хуб
ба хотир нигоҳ доред», гуфта
пушту панохи паёминигорон
будани худро таъкид намуда
буд. Мо хабарнигорон бод
шоеиста ин ғамхорӣ эҷод ку-
нем.

**Амрулло АВЕЗОВ,
хабарнигори «Овози
тоҷик» дар вилояти
Бухоро.**

Ойнаи рӯзгори ноҳия

шиорондар худ тақассум созад. Вай дар ин бобат то андозае комёб низ гардид. Яке аз авалини паёмнигорони рӯзнамо шодравон Облоберди Амонӣ дар яке аз мақолаҳои таъкид мекунад, ки ифтихори шифорикониён академик Иброҳим Мӯминов бо тахаллуси «Чил-Вон» онди пирони Бухорои Шариф мақолаҳои аввалини илмӣю фалсафии худро дар ҳамаи рӯзнамо чоп кундаст. Шеърҳои аввалини шиори Ӯшёнкор Султон Ҷӯра, ҷимматба-ланди деҳқони теғзӯари Назар Эргашев, ки баҳри даст-тири чанговоран ба фронт аз ҳисоби пасандози худ 50 ҳазор сӯм пул фиристодааст ва байраҳоро аз шумораи даврани чанг пайдо намудан мумкин аст.

Аён аст, ки то истиклоло-бии ҷумҳуриято шиори ӯҳмон-рони кулли рӯзнамоҳ «Про-летарҳои ҳамаи мамлакатҳо як-шавад»-буд. Азбаски ин шиор муттаҳидшавии синфи бена-вароноҳ дар назар мебуд, та-

амлак ба бой монду на фу-
каро миёнх. Замоне аз хар
нӯх оилаи мардуми Шофиркон
яке майли бойшай, сарват-
мандгарди дорад гуён онхоро
ибдор (кулак) намуда ба
ҷойҳои дур бадағра қардад.
Қисми зиёди эшон дар зами-
ни бегона бекафани дағн қар-
дадад. Дар ин бора дар шумо-
роаҳои аввалини бо мурури
замон заифгарон қардаида
рӯзнома бахоро чоп шудааст.

Рӯзнома бешубҳа оинаи
рӯзгори мардум аст. Агар шумо
шумороаҳои ҳафтодсолаи «Шо-
фиркон овози»-ро барақ за-
нед, дар онҳо акс ёфтани қис-
мати турпунҷуб, зариҳои бе-
шавкатонаи ҳаётро нисбатан
ҳамдиёрононам дарк мекунед.
Гуфтори «Бухоро маркази ис-
лому дин аст» байни мардуми
машҳур аст. Вале ин гуфтор со-
лҳои 20-30-40 барои ҳамдиё-
рононам таъшириҳои зиёде
овард. Истилоғарон бо шиори
беҳудӣ, аттеисти ба решаи
дахрати эътиқоди мардуми мо

минбаъд ҷойҳои муқаддас, маъзорхоро бо номи таърихшинос нею бо рақам ифода кардан меоҳанд. Баъди манъ кардани ҷашни Наврӯз дар ҷумҳури нақсон ба маскани охирини инсон таҳдид наменамуд.

Боиси таваҷҷуҳ аст, ки аз оғози соли 1989 ин ҷониб дар рӯзномаи «Шофиркон овози» сарҳафтои тоҷикӣ (минбаъд маъводҳо) тахти шиори «Аз қадим тоҷику ўзбек аз билан тирноқи зор...» ҷо мегардад. Дар ҳолате ки ин аъъана дар дигар рӯзномаҳои вилот қатъ ёфтааст, му ҳамчун рамзи дўстии азалӣю абадӣ дар ҳалқи бародар, бо иборати сарвари давлатамон, «як халқест, ки ба ду забон ҳарф мезананд» пойдор мондани онро ҷонибдорӣ мекунам.

Ба тӯғайҳои хизматҳои аҳли қалами рӯзнома Муҳиб Носиров, Ҳофиз Фаизиев, Қарим Қаримов, Иқром Орифов

мегиранд. Аз огози соли 2002 ба усули компютерӣ рӯи чопро дидаани рӯзнома як қатор кулiahоро пеш овард.

Меғуянд, ки миллат мӯҳтоҷи се тоифа: таърихиро, сиёсатмадорон ва соҳибқаламолони ҳақуғӣ (ҳақиқат-нон) аст. Сарвари давлатонам дар яке аз баромадҳоиаш «Ба шумо бояд қушуду равшан гӯям, агар имрӯз дар матбуот танҳид ҳолисона ифода ёбаду ягон амалдор фаро ба журналист таъзиқ оварад, ин қабил амалдор дур рафта наметавонад. Инро хуб ба хотир нигоҳ доред», гуфта пушту паҳоқи пәнимғирон бӯдани ҳудо таъмид намуда буд. Мо ҳабарниғорон бод ҳошотай ин ғамхорӣ эҷод кунем.

Амрулло АВЕЗОВ,
ҳабарниғори «Овози
точик» дар вилояти
Бухоро.

